

μένον ἐκ τῶν μεριμνῶν καὶ ἐπὶ τῶν ρυτίδων τῆς παρειάς του ἀνέγνωσα τὰς παραδόσεις τοῦ ἄλγους, τῆς κοπώσεως, τῆς ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀπογοητεύσεως, καὶ μεγάλου πόθου πρὸς τὴν μοναξίαν.

Καὶ ὁ ἀνὴρ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ βράχου, καὶ στηρίξας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς, διηνύθυνε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν μοναξίαν. Παρετήρησε τὰ πάντα τοῦ ἀνθρώπου δενδρύλλια, καὶ τὰ μεγάλα πναρχαῖα δένδρα· εἶδεν ὑπεράνω, τὸν ὑπὸ τῶν διεκβάτικῶν νεφῶν κεκαλυμμένον οὐρανὸν, καὶ τὴν πορφυρόχρονην σελήνην. Καὶ ἐγὼ ἔμενον συνεπαιρωμένος ἐν τῇ κρύπτῃ μου, μεταξὺ τῶν νουφάρων, καὶ παρετήρησεν τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὁ ἀνὴρ ἐτρεμεν ἐν τῇ μονώσει, ἡ νῦν ἐν τούτοις προύχωρες καὶ ἐκεῖνος ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ βράχου.

Καὶ ὁ ἀνὴρ ἐπέστρεψε τὸ βλέμμα ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, πρὸς τὸν κατηφῆ ποταμὸν Ζεύσαν, καὶ πρὸς τὰ κίτρινα καὶ κατηφῆ αὐτοῦ ὅδατα, καὶ πρὸς τὰς ὥρας σωρείας τῶν νουφάρων. Καὶ ἤκουε τοὺς στόντους τῶν νουφάρων καὶ τὸν ἀπὸ τῶν ὕδατων ἐκπεμπόμενον ψίθυρον. Καὶ ἐγὼ, συνεπαιρωμένος ἐν τῇ κρύπτῃ μου, κατεσκόπευον τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου, δστις ἐτρεμεν ἐν τῇ μονώσει—ἡ νῦν ἐν τούτοις προύχωρες καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ βράχου.

Τότε ἐβιθίσθη μακρὰν, εἰς τὰ βάθη τοῦ δάσους, καὶ ἐβάδισε ἐπὶ τοῦ πλήρους νουφάρων ἀλτους, καὶ προσεκάλεσε τοὺς ἵπποποτάμους τοὺς διαιμένοντας ἐν τῷ βάθει τοῦ δάσους. Καὶ οἱ ἵπποποτάμοι, ὑπακούσαντες εἰς τὴν πρόσκλησίν μου, μετέβησαν μετὰ τῶν βεργεμάθ (*) εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βράχου, καὶ ἐβρυχήθησαν βροντωδῶς καὶ φρικωδῶς ὑπὸ τὴν σελήνην. Πάντοτε συνεπαιρωμένος ἐν τῇ κρύπτῃ μου, ἐπέβλεπον τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου, δστις ἐτρεμεν ἐν τῇ μονώσει—ἡ νῦν ἐν τούτοις προύχωρες καὶ ἐκεῖνος ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ βράχου.

Τότε ἐπεκαλέσθην τὰ στοιχεῖα διὰ τῆς ἀράς τοῦ θυρόβου· καὶ φρικωδῆς θύελλας ἡγέρθη ἐν τῷ οὐρανῷ, ἔνθε πρὸ μικροῦ σύδη ἡ ἐλαχίστη αὔρα ἐπνεεῖ. Καὶ ὁ οὐρανὸς ἐγένετο ζεφώδεις ἐκ τῆς ὅρμης τῆς καταιγίδος,— καὶ ἡ βροχὴ ἐπλυττε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνθρώπου — καὶ τὰ κυματα τοῦ ποταμοῦ ἐξεγέλιζον — καὶ ὁ ποταμὸς περιδινούμενος ἀνεπήδας ἐν ἀφρῷ, — καὶ τὰ νουφάρα ἐγόγγυον, — καὶ τὸ δάσος συνετρίβετο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, — καὶ ἐκυλίστη κεραυνὸς, — καὶ επιπτεν ἡ ἀστραπή, — καὶ ὁ βράχος ἐκλονεῖτο ἐκ θεμελιῶν. Καὶ ἐγὼ, συνεπαιρωμένος πάντοτε ἐν τῇ κρύπτῃ, παρεμόνευον τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου, δστις ἐτρεμεν ἐν τῇ μονώσει· ἡ νῦν ἐν τούτοις προύχωρες, καὶ ἐκεῖνος ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ βράχου.

Τότε παρωργίσθην, καὶ ἐπεκαλέσθην διὰ τῆς ἀράς τῆς σιγῆς τὸν ποταμὸν καὶ τὰ νουφάρα, καὶ τὸν ἄνεμον, καὶ τὸ δάσος, καὶ τὸν οὐρανὸν, καὶ τὸν κεραυνὸν, καὶ τοὺς γογγυτμοὺς τῶν νουφάρων. Καὶ εἰσῆκουσαν τὴν ἀράν, καὶ κατέστησαν σφράν. Καὶ ἡ σελήνη ἐπαυσε τὴν ἐπιπίπονον ἐν τῷ οὐρανῷ περίκλινην της, καὶ ὁ κεραυνὸς ἐξέπνευσε, καὶ ἡ ἀστρα-

πὴ ἐσβέσθη πλέον, καὶ τὰ νέφη ἐστάθησαν ἀκίνητα, καὶ τὰ ὄδατα κατηλθον πάλιν καὶ ἐμειναν ἐν ταῖς κοιταῖς των, καὶ τὰ δένδρα ἐπαυσαν ταλαντεύομενα, καὶ τὰ νουφάρα δὲν ἐγόγγυον πλέον, καὶ οὐδὲ ὁ ἐλαχίστος ψιθυρος ἐγίρετο πλέον ἐκ τοῦ πλήθους αὐτῶν, οὐδὲ ἡ σκιά ἦχου τινὸς ἐν δλῃ τῇ εὐρέτῳ καὶ ἀπεράντῳ ἐρήμῳ. Καὶ παρετηρήσας τοὺς ἐπὶ τοῦ βράχου χαρακτῆρας, εἰδὸν ὅτι εἰχον οὗτοι μεταβληθῆ — καὶ ἤδη ἐσχημάτιζον τὴν λέξιν ΣΙΓΗ.

Καὶ ρίψας τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ἀνθρώπου, εἶδον αὐτὴν ωχρὰν ἐκ τοῦ τρόμου. Καὶ ἡγειρεν ἐσπευσμένος τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς ἡγέρθη ὅρμος ἐπὶ τοῦ βράχου καὶ ἔτεινεν τὸ συς. 'Αλλ' οὐδεμίᾳ φωνὴ ἐφ' ὅλης τῆς ἐκτός ω; τῆς ἀπεράντου ἐρήμου, καὶ οἱ ἐπὶ βράχου κεχχρημένοι χαρακτῆρες ήσαν: ΣΙΓΗ Καὶ ὁ ἀνὴρ ἐφρίκισε, καὶ ἀπέστρεψε τὰ πόδωπον, καὶ ἔφυγε μακρὰν, ἐσπευσμένος, καὶ δὲν τὸν ἐπανεῖδον πλέον,

— Μάριους λειπὸν μύθους περιέχουσι τὰ βιβλία τῶν Μάγων, τὰ μελαγχολικὰ βιβλία τῶν Μάγων. Λαμπρᾶς, εἶπον, ιστορίας περιέχουσι περὶ τοῦ Ούρωνοῦ, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς κραταιᾶς θαλάσσης, — καὶ περὶ τῶν Πνευμάτων τῆς θαλάσσης, τῆς γῆς, καὶ τοῦ θείου οὐρανοῦ. Πολλὴν δὲ ἐπιστήμην ὑπέκρυπτον οἱ λόγοι τῶν Σιβυλλῶν καὶ ἀγια, ἀγια πράγματα ἡκούσθησαν τὸ πάλαι διὰ τῶν σκιερῶν φυλλωμάτων τῆς Δωδώνης — ἀλλ' ὅσον πιστεύετε ὅτι ὁ Ἀλλάχ ζῇ, τόσην καὶ ἐγὼ πίστιν ἐδωκα εἰς τὸν μύθον τοῦτον δὲν διαίμων, καθήσας πλησίον μου ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ τάφου, μοι διηγήθη ὡς ἔνα τῶν πλέον παραδόξων! Καὶ ἀφοῦ διαίμων ἐπεράτωσε τὴν διήγησιν του, ἐπεισεν ὅπτιος εἰς τὸ βάθος τοῦ τάφου καὶ ἤρχισε νὰ καγχαζῇ. Καὶ δεν ἡδυνήθην νὰ συμπεισθῶ τοῦ γέλωτός του, καὶ μὲν κατηράσθη διότι δὲν ἡδυνάμην νὰ γελάσω. Καὶ διάγε, διάγενος ἔνοικος τοῦ τάφου, ἔξηλθε, καὶ ἀνεπαύθη παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Δαίμονος καὶ προσῆλωσε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῶν ὄφθαλμῶν ἐκείνου.

K. I. II.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

(Φανταστική άρχηγησις)

(Συνέχεια)

Τὴν ἐπιειδή, περὶ τὴν ὄγδοην τῆς περίξ, δ. κ. Θεόδωρος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἔνθα διεργάτες Γεωργίος ἐκοιμάτο ἀκόμη.

— Ερχομενοι νὰ εἰ ἀποχαιρετίσω, Γεωργάκη με: πρέπει νὰ πεταχθῶ μιά στιγμήν εἰς Σάνιον διὰ νὰ τακτοποιήσω μίαν ικινησιακήν ὑπόθεσιν. Θὰ ἐπανέλθω αὐτοὺς ἡ τὴν δευτέραν. "Μπλιτα, ἐὰν διάβολος δὲν βάλῃ τὴν οὐράνιαν του, θὰ πάιε νὰ περάσωμεν κάμποτας ἡμέρας εἰς Μάλανον καὶ Τουρίνον.

"Ἐν τῷ μεταξύ, πρόσεχε νὰ μη φαῆς πολύ. Εἴμεθα εἰς τὰς τελευταῖς ἡμέρας τῶν ἀποκρέω, καὶ πιθανῶς θὰ ἔλθουν εἰς K... πολλοὶ ξένοι ἀπὸ τὰ περίχωρα. Τί θὰ ἔλεγον εἰ γνεῖς σου ἴαν ἀπεκάλυπτον διτι ἐμεινάμενον. θῶν τάσου καιρὸν;

Χαίρε, Γεωργάκι προσοχή!

Ο Γεώργιος ετ, αύλισε λέξις τινάς χασμώμενος.

Είτα, άκουσας τὸν κρότον ἀμάξης ισταμένης πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξειδυγείου, ἐπήδησεν ἔω την κλίνης καὶ, διὰ τοῦ παραβυροῦ ἑκότταλεν εἰς τὴν ὁδόν.

Διὰ τῆς ἀμάξης ἔκεινης ἀνεγέρων, μετ' οὐ πολὺ, οἱ δύο σύζυγοι Πατούση...

Ι Ι

Τὴν πρωῖν τῆς 18 Φεβρουαρίου οἱ ἄγαθοι καὶ τοικοι τῆς Ρ. ουνηθροίζοντο εἰς τὴν πλατεῖαν ὅπως ἀναγνώσωσι καὶ σχημάτωσι, γιγαντιαῖον τοιχοδόλημα.

Ἐπρόκειτο περὶ ἀποκρετικοῦ προγράμματος, τετυπωμένου διὰ πηχυάτων στοιχείων ἐπὶ φύλου χάρτου μεγαλειτέρῳ σινδένη.

Ω. ἐκ χρονιγραφικοῦ καθηκοντος ἀναγέρομεν διτ, τὴν αὐτὴν ἔκεινην ἡμέραν, πᾶνται αἱ πλεις καὶ τὰ χεριά τῆς ἐπαρχίας ἔκεινης ἐστολίζονται. ὅπε τῆς πομπώδους ἔκεινης προσκήσεως.

Ἀναγνώσωμεν:

— «Πολίται τῆς "Αγω" Ο. οδίσσεις καὶ τῶν πλησίων χωρίων :

Συνεπείᾳ τῆς γιγαντιαίας πάλης, ητοι πρὸ δύο μηνὶς ἐτῶν ἀνησύχησε τὴν Εὐρώπην ὅλην, αἱ σχέσεις τῆς Ἰταλίας μετὰ τοῦ ἔπαυτερικοῦ — δ.τι καὶ ἂν, σκέπτωνται οἱ περιωνισμένον ἔχοντες τὸν νοῦν — ἐγένοντο τόσον πολύπλοκοι καὶ δυσχερεῖς ὥστε ἀπαντεῖται, ἐκ μέρους διῶν, ἡ μεγάλαιού, αἱ προσοχὴ ὅπως ἐξέλθωμεν σῶι καὶ ἀβλαβεῖς τῇς ἀδιεξόδου ταύτης προσκήσεως.

Δύο μεγάλαι δυνάμεις, ἡ Γερμανία καὶ ἡ Γαλλία — διπλισθεῖσαι ἡ μὲν κατὰ τῇδε δέ, ἡ μὲν ἐκ φυτικῆς δυνατιτίας, ἡ δὲ ἐκ πόθου ἀντεκδικησεως — ἐπιθυμοῦσι τὴν ἡμετέραν συμμαχίαν, διὰ παντοίων δὲ τρόπων καὶ ἀσφαλειῶν προσπαθοῦσαι νὰ ἔλκουσι τὸ μῆτραν της μεγάλης δυνάμεως, ητοις ἐπίσης παρέτχεν ἡμῖν σπουδαῖα ἐκδυσιεύσεις.

Τί θὰ πράξωμεν ἐν τῇ δυστ, εἰσει ταύτη θέσει;

Ο ἵταλικὸς λαός, μετὰ τῆς ἐ.φύτου αὐτῷ νογνοσύνης, ητοις ὁδήγησε πάντας αὐτὸν εἰς τὰς δυσκλωτέρας στιγμὰς, ἔλαβεν ἡδη δριστικῶς τὴν ἀπόφασιν του.

Ο ἵταλικὸς λαός εἶπε: Δύναται ἡ πρὸς τὴν Γαλλίαν συρπάθει μας νὰ δυσαρεστήσῃ τὴν Γερμανίαν; Δύναται ἡ Γαλλία νὰ φέρῃ βρέφες τὴν πρὸς τὴν ἀνταγωνιστριάν της κλίσιν μας;

Δοιόπον:

— "Ἄς δειχνῶμεν ἀδειάφοροι!

— Ής φερώμεθα εἰς τρόπου ὥστε ν' ἀποσοδήσωμεν πᾶσαν ὑποφίαν διτε διστάκει νὰ πράξωμεν τι σοβαρὸν ὑπὲρ τῆς μὲν ἡ τῆς δέ.

— "Ἄς φαντάωμεν ἀδειάφοροι!

— Έκ τῆς σκέψεως ταύτης, τῇ ὑψίστης πολειτικῇ, ἐ.ενήθη σημειώνειν ἐπὶ τοῖς ἵταλικοῖς δημοιούς δεύγενῆς καὶ πατριωτικοῖς ἀγῶνας νὰ τελεσθῶσι μετ' ἀσυνήθουσιν αὐθυμίασι καὶ μεγαλιπρεπειασι αἱ μέλλουσαι τῶν ἀπόκρεων ἐργαταί.

Πανταχοῦ σχηματίζονται κομιτάτα, ἀνοίγονται ἔρανοι, ἐφευρίσκονται νέας τρόποι ὅπως ἐξει.θῇ ἡ εὐθυμία τῶν πολιτῶν.

Αἱ προετοιμασίαι αὗται διεσκέδασαν ἡδη ἐν Εὐρώπῃ πλειστους φέρουσι καὶ πλείστας υποψίας.

Δὲν οὐ φανῇ λοιπὸν παράδειον, ἔαν ἐν τῇ διμήλῃ ταύτῃ τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ ἡ διάσημος πόλις Κ..., ἡ πάντοτε προσύμιας μετατρέπει τὰς εὐγενεῖς ἐκδηλώσεις τοῦ ἐντικοῦ φρονήματος, ἀπεφάσιστε νὰ ἐστάσῃ φέτος, μετὰ πρωτεφύνων δημοσίων δισκοεδέσσων, τὰς τελευταίας ἡμέρας τῶν ἀπόκρεων!

Πολίται τῇ: "Αγω" Ορεσίας καὶ τῶν πλησίων χωρίων!

Εἰς τὴν περιφερειανήν ὑπαν διάνοιαν διν χρειάζονται ἀλλαζούσις ἐνηγήσις. Σᾶς γ. ωρίζουν εν: μᾶς ἐνιοεῖται.

Ἄδειρη πόλις ἐνοιγεῖ διπέντε τὰς ἀγκάλας της. Πᾶσα προτοκή, ἵπας δεχθῆται τὴν περιστήλητην ταύτην, θά ἡτο περιττή, έαν δὲν ἡ ταύτη χρόνως καὶ προσβλητική ἔδια τὴν γνωστόν διπάν π τρωτισμόν.

Προσθέτειν μόνον, ἐν συνδεσι, τὸ πρόγραμμα τῶν θεαμάτων, ἀτινα πάρα προσφέρων εἰς διους ἐπλήσιων νὰ μᾶς τηρήσωται διὰ τῆς συμπράξεως των κατὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας τῆς γιγαντικῆς εὐθυμίας.

Τὸ πρόγραμμα τοῦτο, ὑπὸ τῷ πέπλον τῶν μετριών δικαίων αἵτοις πιστογένεσι, κρύπτει καὶ μεγάλας ἐκπλήξεις, αἵτινες σύνται τόση, μᾶλλον εὐχαριστοῖς διω μεγαλειτέρος ἔστεται δικαίωμα τῶν προτεινόντων.

Ἀπαγνώσατε:

Κυριακή. Κατὰ τὴν πέμπτην πρωΐ. γ. ὥραν γενεκή ἀφύπνησης ὑπὸ τὸν ἡγούμενον τῶν κοινώνων.

Ωρα 10. — Είσοδος εἰς τέλο μετροπολίτειαν ναόν... Πασαράρχη ἐκ Θεοῦ.

Ωρα 12. — Επίσημος περίπατος μετὰ φλογερῶν στειαγμῶν, καὶ πυρπολητικῶν βλεψμάτων.

Τὴν ἐπέραν: Χερὸς θυλαζόντων ἡγίων ἐν ταῖς αἰθεούσαις τοῦ Νηπιαγωγεοῦ, μετὰ δοξήσταις.

Μετὰ τὸ γέρε, ἵπας πολυτελεῖς δεῖπτον ἐν ταῖς σεισμέναις ἔκυπτοις οἰογνενταῖς.

Δευτέρου, Πρὸ τὴν 10 π. μ. τὰ μελη τοῦ Κομιτάτου τῶν ἀπόχρεων, αὐτοδεινοῖς ὑπὸ τῶν ἐντοπίων δργάτων, καὶ ὑπὸ τοῦ εὐθυμούντος λαζαρί, μετοχίκουσιν εἰς τὸν αἰδηρούμενον σταθμὸν διπάς δεχθῶσιν ἐπιτήμας τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ταχατελῶν τριάκοτα δημών, οἵτινες ἐδήλωσαν ἡδη διέδηχονται τὸ πρόγραμμά μας.

Ωρα 11. — Προσφάνησης τοῦ Δημάρχου εἰς τοῦ; ἀντηποστού, καὶ ἀντιφωνήσεις αὐτῶν.

Ωρα 2 μ. μ. — Επίσημης ἐπιστροφῆς εἰς Κ. ... Ζωγράται συνομίλιαι καθ' ὅδην, καὶ ἀλελφικοὶ ἀπασμοὶ ἐν τῇ πλατείᾳ.

Ωρα 4. — Διάλυσις τῆς συγχροίσεως. Οἱ ζένοι δεκαεπιζόντεις εἰς τὰ διάφας αἱ ξενοδοχεῖα, ἔναρ διατελέσεων αὐτῶν.

Τὴν ἐπέραν. — Συμβατικὴ ἐπερίπεις ἐν τῇ αἰθεούσῃ τοῦ Δημαρχείου. Γυρνάζονται ζηφασίκες, ἐπετελέσμενα ὑπὸ τῶν καλλιτερῶν τοῦ σχεδίου συμπολίτου ἡμῶν Ραμβόλου Σπάχη, μέλους διαφόρων Ἀκαδημιῶν τῆς τε Ἱταλίας καὶ τοῦ Εἴσωτεικοῦ.

Τρίτη. — Ωρα 6 τῇ πρωΐ. ε. "Ολαὶ αἱ οἰδαί, ως ἐκ θεύματος, στολίζονται διὰ σημαῖων.

Ωρα 12. — Επανάληψις τοῦ περιπάτου, μετὰ συμμετοχῆς τε εἰδῶν καὶ ἐρίπων πρεσπωτικῶν.

Ωρα 7 μ. μ. — Επίσημος ἐναρκίς τοῦ Μεγάλου Θεάτρου. Βέργητικὴ πατέραποστος τῆς κλασικῆς καὶ πάντοτε θεαματείας τραγῳδίας τοῦ ποιητοῦ Μόντε, "Αριστος τὸ δημοτικόντειον τοῦ καταλήγων ἐνδικυτοῖσιν ὑπὸ τῶν μετατρέπεις καὶ τελετεύσεων εἰς τὸ τετελεύτην τοῦ θάτου. οἵτινες παρέχουσιν εὑναγένειαν τοῖς τελευταίοις των, δι' καὶ ὑπὸ τῆς ἀγίστης καὶ περικαλλοῦς καλλιτέχνιδος Πυρηναίας Διονυσίας, τετάστης ἐξαδέλφης τῆς διατημοτέρας τῆς Εὐρώπης τραγῳδοῦ, τῆς κυρίας Διόνης.

ΣΗΜ. Μέγας τις διάσκος, διὰ διατημοτέρας τῆς διατημοτέρας τοῦ Κομιτάτου, θά δεχθῆται τὰς προσφοράς τὰς ώρισμένας διεργητικῶν σκοτεινῶν.

Μετὰ τὸ μεσο-επέραν. — Χερὸς μετημφιεσμένων, μετωπικὴ καὶ ἡ μάτια μέχι τῆς ἀντολοῦ τοῦ ἡλίου.

— Ο πρόσδιος τοῦ Κομιτάτου
Τηπέτης ΝΕΤΡΟΣ ΓΟΥΒΙΟΣ

— Ο γραμματεὺς
ΡΑΜΒΑΔΔΟΣ ΣΠΑΚΗΣ»

Τὸ πρ. τὸ τοῦτο τῆς ἀποκρετιατῆς εὐγλωττίας, ἀναγνωσθὲν ὑψηλῶν πολυτελῶν λογίων τοῦ χωρίου, παρέγγαγε παρὰ τὴν διεφέρεις διμήλοις ἴντερπωσιν δυσπιστοῦ τοῦ θεοῦ

Οι πλέοντοι ἀπεμακρύνοντο, ἀναφωνοῦσι τοις: Παῖδες εἰστε καὶ πράγματα!

Ο γ. Σημαίης, ὁ γραμματεὺς καὶ ἄλλοι πρυτανεῖς ἐμεῖδῶν ποντεῖς μεῖδοι μα, δικαὶοι φανῶσιν εἰς τὸ ὑψός τῆς περιστάσεως. Ο κ. Σημαίης μάλιστα ἡκαθόθη γνωματεύων:

— Τὸ ἀξιοπέπεια τοῦ δήμου ἀπειτεῖ τὰ ετελώμενα ἀντιποσεῖα.

Ἐπιστρέψαντας, μετὰ τὴν ἀιάγωστην τοῦ μεγαλεπηδόλου τούτου προγράμματος, δ. κ. Πανδόλφος Πανδόλφης εἰς ἥλιθεν εἰς τὴν μικρὰν αἴσουσαν τοῦ Ισογείου, ἔντας ἡ αὐξυγόδη τοῦ εὐρίσκοτο συνομιλοῦσα μετὰ τοῦ δὲν Δαυδούχου.

— «Εἶτα! — ἀνεψώητε εἰσεγέμενος — καίρομεν, θεῖ δὲ ἀξιοσέβαστος ἡμῶν φίλος εἰς ἄδων, οἱδιτεῖ δὲν ἀμφὶ δάλλω θεῖ θά ἵπ δοκιμασῃ τὸ σχέδιόν μου, καταστρίψων τὰς συνήθεις ἀντιτάσσεις τῆς προσφιλοῦς ἀλλὰ καὶ ἐπιμόνου ἡμῶν εὐζήου...

Μετά τὴν ἀνεψώητη τοῦ Γεωργάκη μαζί, (εἶναι δὲ δεκαπέντε ἡγοῖς ἡμέραις ἀφ' ἡ, εἰς ἀπών ἐνεκτῇ τῇ, ἢ δακτυτῆς αὐτοῦ περιβολῆς αι), ἡ ἐνταῦθα διακονή κατέστη τέσσερας ὀλίγοις ὅπει τοιγάριες αἵτινας πάρα τοῦ ζωμενοῦ. Εὔσεβα σινε διεισένειν τὰ τῶν θῶμαν καθ' ἡμέραν ἢ γυμνατίσαμεν μετ' αὐτοῦ, μετ' αὐτοῦ, μετ' αὐτοῦ νὰ δε πνήσωμεν. Η εὐθυμία του ἔκειται τὴν ὅρεξιν μαξ... ἐπράγκευ καλὸς, ἔχωνεύμεν καλλίτερος...

Τώρα δέ... ἀλλὰ πός τι νὰ τὰ λέγωμεν; Τρεῖς, δέν Δαυδούχης, δύνασθε νὰ τὸ ἰστητε. Η Πετρούλλη μου δέν ἔχει πλέον τὸ γεωργάκι της, ἐγὼ δὲ δὲν ἔχω δεξιῶν διὰ τίκοτε.

Τετάρτην λοιπὸν δὲν μικρά τις, ἐκδυσμή ἡ ξένη τοῦ χωρίου τούσου, μικρά τις διασκέδαστις..., ή οὐρών ἔγω... θὲ δὲ τοῦ πολὺ ὠρέλιο. καὶ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς ἔμε.

Εἶστε, δέν Δαυδούχης, τὸ μεγαλοπεπτές πολύγονα, ὅπερ εἰς κάτοικος τῆς Κ... ἐτοιχοκόλλητον εἰς δλους τους; δήμους τῆς ὀπαρχίας;

— Το εἶδον, τὸ εἶδον! ἀποκρίνεται δὲν Δαυδούχης, σείσιν ἐλαρρῷς τὴν κεφαλήν.

— Φαίνεται δὲν ἔχει κάτω πεποέσσον νὰ διασκεδάσωται.

— Νί τιδες. — δέχομεν ἀποτέλεσμα; Η κυρία Πετρούλλη — νὰ τιδες διτεῖ εἰς τὴν τρυφεράν ἡλικίαν τῶν πενήντα ἢ ἕτῶν, τοῦ ἥλιθεν, η τιδες νὰ κάμηρ εἰσκοτι μιλεῖσι δὲν ἔχεις μὲ αὐτὸν τὸ χρόνο, διὰ νὰ τιδες πάντας ἔχεις ματακεράς αις καὶ νὰ πατηθῇ ἀπὸ καμπαστούς μεμυστεύμενος!

— «Ε! Ε! Τὴν ἀκρύτετε, δέν Δαυδούχης; Αδύτιατον νὰ συνεννοῦῃ τις καὶ νὰ συνομιλήσῃ ἡσ γως μὲ τὴν γυναικαν αὐτήν!

— «Ελα, ξει! δέν είναι ἀνάγκη να δργισθῆται δὲν τοῦτο! λέγε, διερεύς διὰ καθησυχαστικῆς φωνῆς. Ο κύριος Πανδόλφης εἰς πολὺ νοήμων. Η κυρία Πετρούλλη εἰν τόσον εὐπειθής!.. Ας σκεφθῶμεν μὲ ησυχίαν!..

Μετά την σιωπήν, δ. κ. Πανδόλφης ἐπανέλαβε τὸν λόγον του μετὰ πρόσθιτος:

— Δὲν είναι βεβαίως ἡ ἐπιθυμία νὰ ἔων παρελάτεις πρωσαπιδιόφων ἡ νὰ λέων μέροι εἰς ταραχάδεις διασκεδάσεις, ητο μὲ ἐμπέντε τὴν ἴσεν νὰ κάμηρ μικράν ἐκδρομήν μετὰ τῆς συζύγου μου μέχρι τῆς Κ... τὴν τελευταίαν ἥμεραν τῶν ὀπαρχίων. Ωτίλητος μόνον ἡ πατρική μου καρδία, καὶ τίκοτε ἄλλο. Εἰς τὸ πορόγονα τῶν θεαμάτων, ἀντία θὲ δοῦσιν εἰς Κ... ἀναγκάρεται καὶ ἡ παράσιτης τῆς καλλιστης τραγῳδίας Αριστοδήμου τοῦ μεγάλου ποιητοῦ Μέντη.

Γνωρίζεις δὲ, Πετρούλλη, εἰς ποιὸν μέροις καὶ ἀπὸ ποιῶν εἰδα παραταμένην, πρὸ ἐώδεσκα ἔτῶν, τὴν τραγῳδίαν αὐτὴν; «Ἐργετε νὰ τὸ ἐνθυμεῖσαι, διότι τότε δωματησαμεν περὶ αὐτῆς διὰ πολλοὺς μηνίας. Τὴν ἡχουστήν, εἰς τὴν Ἀρχεπιστοκηνήν Σχολήν, δησούσθατεν εἰς Γεώργιος.

Καὶ γνωρίζετε, δέν Δαυδούχης, ποῖος ἡγοῖς δ μαθητής δ δοτοῖς ἐπικινεῖ τὸ μέρος τοῦ Κεστήρου, προκαλῶν τὰ δάκρυα τῶν καθηγητῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ Επισκόπου;... Ή ποιὸν αὐτής, πάντοτε αὐτές, δ ἀγαπητής; καὶ εὐλογημένος αὐτός μας! Ή το δεδυμένος λευκά, μὲ ἐρυθράν ταντάν ἐπὶ τῶν ὄψων, ωρίσος σὲν ἄγγελος, καὶ ἔλαγε τὸ μέρος του ἀπ' ἔξω, σὲν νὰ τὸ ἔγραψαν αὐτὸς δ δίσιος!

Καταλαμβάνεις τώρα. προσφιλής μου σοζούσε, διατί η δειλα νὰ κάτικωμεν μίαν μικράν ἐκδρομήν μέχρι τῆς Κ... δησο-

ἀκούσωμεν πάλιν μίαν κλασικὴν τραγῳδίαν, τῆς δοποίας δ μόνος τίτλος ἐπαναφέρει εἰς τὸν νοῦν μας τὰς γλυκυτέρας ἀναμνήσεις τοῦ βίου;

Η κυρία Πετρούλλη ἐσπάγγισε δάκρυ μητρικῆς στοργῆς, καὶ δὲν ἔτι λιπούσε νὰ προφέρῃ αὔτε λέξιν ἀντιστάσεως.

Με ἡ βραχεῖαν τινα σιωπήν, ἀπηύθυνε εἰς τὸν Δὸν Δευτεροβίκον ἐρήτησιν ἐξ ήδη διεφάνετο διτεῖ εἰλιγεν τὸ δημοσίου συμβούλου τια.

— Νομίζετε, δέν Δαυδούχης, διτεῖ ἡ τραγῳδία, περὶ τῆς ὀποίας γίνεται λόγος, εἰς τιαύτην ὥστε νὰ μὴ προσβάλῃ τὰ αἰσθήματα ἐντούτου καὶ θεοφορούμενού ἀνθρώπου;

— Μή φανεῖσθε περὶ το. του, κυρία Πετρούλλη, εἰς εκλασική, δηλωτὴ ἡ θητικάτη τραγῳδία. Ο Ἀριστοδήμος, ἐάν καλῶς ἔνθυμουμαι, ητο βασιλεὺς τῶν Μεσογηίων, διέταξε τὸ φύγον τῆς θυματρός του διποτος ἀνέλθη εἰς τὸν θρόνον δ εδεινένεισθε εἰς τὸν πτώματος μετὰ μεγάλης μαχητικας... ηδέκας την κοιλίαν αὐτῆς... καὶ ἤρξατο ἐρευνῶν...

— Τι φρίκη! τι φρίκη! δέν Δαυδούχης! ἀνεψώητεν η κυρία, φράτεσσα τὰ ώτα τις διὰ τῶν δακτύλων.

— Μή φανεῖσθε, κυρία Πετρούλλη! Πάντα ταῦτα θα ησαν ἀνήθικα εἴλη δεν ἡχολούθησαν υπὸ το. θράμβου τῆς ἀθωτητος.

Η θυμάτη τοῦ Ἀριστοδήμου ητο ἀρῶν, δὲ δὲ οὐθίος βασιλεὺς, κατατρυγώνενος υπὸ τῆς τύφεως τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ἀπελπισίας, ἐμπάγνυσιν ἐγχειρίδιον ἐν τῇ καρδίᾳ του.

— Θεέ μου! Καὶ πηγαίνει τις νὰ το. το. αύτας ὀμότητας πρό διασκέδαστιν;

— Καὶ πότισ μέρος ἐπαίξεις διατηρεῖται τοῦ Κεστήρου. — Καὶ πότισ το. εῖτα; το. μέρος τοῦ Κεστήρου.

— Ο διποτος Κεστήρος, ἐχακολουθεῖ δὲν Δαυδούχης, εἰς τὸ προτότυπον εἰς αια. Κεστήρα, ἀλλη κόρη τοῦ Ἀριστοδήμου, τὴν διποτον δ πτητὴρ ἡγάπα τρυφερῶς.

— Δόξα τῷ Θεῷ! — ἐστένεατεν η κυρία.

Μήτια, μετά την παῖσιν, βλέπουσα διτεῖ δ σύζυγος ητο συνορευούμενος, τῷ εἶπεν:

— Απὸ σημερον μέχρι τῆς τρίτης μοι φαίνεται διτεῖ ἔχομεν κατόρον νὰ σπεθωμεν. Γνωρίζεις διτεῖ, επὶ τέλους, ἐνδίδω πάντοτε εἰς τὴν θέλησιν σου. «Οπωσδήποτε, δύνασαι καὶ ν' ἀναγωρήσῃς μόνος....

— Οι! οι! τοῦτο δέν είναι καλὸν! — λέγει δ ιερούς μεδιῶν θωπευτικῶν. — Η καλή σύζυγος... Αλλως τε, ὡς παρετήσεις η κυρία, ἔχομεν κατερόν νὰ σπεθωμεν. Τρόπην ἔποιψιν, δέν ἔχω νὰ εἴπω τίποτε.. Πρόκειται: περὶ ἐντίμου καὶ ἀθηνας διασκέδαστεως....

(χιολούσθει)

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΙΝ

(Ἐκ τῶν τοῦ Αλφόνσου Δωδέ)

«Ο μεταβαίνων ἀπὸ τοῦ μύλου μου εἰς τὸ χωσίον, διέρχεται ἀπὸ τίνος ικίσκου ἀκτισμένου παρὰ τὴν ἐδδον, εἰς τὸ βάθος εύρειας καὶ καταρρότου εἰς ἀμφιλοφῶ δεινόφων αὐλητῆς. Η οἰεία ἀνήκει εἰς τὸν γηραιόν Σιέρανον, μὲ τὰς ἐρυθρώδεις αὐτῆς κεράμους, τὴν βαθύχρυνην πρόσεψιν, ης η ἐπιφάνειας εἰνέ ἀνώμαλος, τὸν ἐπὶ τῆς στέγης ἀνεμοδεῖτην καὶ ψύλλες σωρείας ξηροῦ χόρτου...»

Διατί δ οἰκίσκος οὗτος μοι ἔκτινε τὴν προσοχήν; Διετι,